

PREZYDENT MIASTA POZNANIA

URZĄD MIASTA POZNANIA

Wydział Finansowy

Stanowisko ds. prawno-podatkowych

60-823 Poznań, ul. Słowackiego 22

Poznań, 16 maja 2017 r.

INDYWIDUALNA INTERPRETACJA

PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Poznania na podstawie art. 14j § 1 i 3 w zw. z art. 14b, art. 14c i art. 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (tj. Dz. U. z 2017 r. poz. 201 ze zm.), w odpowiedzi na wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej z dnia

r. (data wpływu do organu podatkowego) w zakresie przepisów ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 716 ze zm.)

postanawia uznać stanowiska Wnioskodawcy wyrażone we wniosku za **prawidłowe**.

UZASADNIENIE

W dniu r. wpłynął wniosek o wydanie pisemnej indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego co do zakresu i sposobu stosowania przepisu art. 1 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 oraz art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz. U. z 2016 r. poz. 716 ze zm. - dalej zwana u.p.o.l.).

Przedstawiono następujący opis stanu faktycznego:

Wnioskodawca jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą, której podstawowym przedmiotem jest produkcja i sprzedaż oraz jest właścicielem nieruchomości na terenie miasta Poznania.

W celu prowadzenia działalności gospodarczej Spółka wykorzystuje własne powierzchnie magazynowe. Okresowo zwiększa się zapotrzebowanie na powierzchnie magazynowe, dlatego Spółka postanowiła wznieść na swojej nieruchomości halę namiotową z przeznaczeniem na magazyn.

Przedmiotowa hala namiotowa magazynowa będzie halą namiotową o konstrukcji z profili aluminiowych z wkładkami stalowymi w narożnych ram. Główny szkielet nośny stanowią będąc jednospadowe dwuspadowe ramy z profili zamkniętych. Spadek połaci dachowych będzie jednakowy i wynosić będzie 18° (tj. 32,5%). Słupy i rygle ram połączone będą w węzłach wkładkami stalowymi spawami z rur prostokątnych. Wkładki węzłowe zabezpieczone będą przed wysuwaniem z profili aluminiowych za pomocą sworzni lub śrub. Ramy poprzeczne będą połączone między sobą przegubowo płatwiami aluminiowymi, ponadto w ramach szczytowych znajdować się będą słupy pośrednie i belki poziome również połączone przegubowo. Stateczność ogólna układu nośnego hali namiotowej zapewniać będą stężenia poprzeczne międzysłupowe oraz połacie maksymalnie w co 4- tym polu. Pokrycie hali namiotowej stanowić będzie tkanina poliestrowa powlekana PVC POLYPLAN 787 o gramaturze wyrobu; 670g/m² i grubości; 0,55 mm.

Przedmiotowa hala namiotowa nie będzie połączona z gruntem w sposób trwały. Hala namiotowa będzie połączona z gruntem za pośrednictwem wbitych w grunt kotw (kotwy nie będą zabetonowane). Hala namiotowa może zostać przeniesiona bez uszkodzenia jej konstrukcji w inne miejsce, przy czym teoretycznie Spółka może nawet własnymi siłami dokonać takiego przemieszczenia. Hala namiotowa po jej przemieszczeniu w inne miejsce może spełniać dokładnie te same funkcje co przed przemieszczeniem i nie będzie wymagać to jakichkolwiek zmian w konstrukcji samej hali namiotowej.

Spółka uzyskała na drodze decyzji administracyjnej pozwolenie na budowę hali namiotowej magazynowej oraz uzyskała zatwierdzenie projektu budowlanego. W treści zatwierdzonego projektu budowlanego wskazano, iż jego przedmiotem jest namiotowa hala magazynowa, kategoria obiektu budowlanego: XVIII.

Do opisanego stanu faktycznego zadano następujące pytanie:

Czy opisana w treści zdarzenia przyszłego hala namiotowa magazynowa będzie stanowić przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości?

Wobec zadanego pytania przedstawiono następujące stanowisko Wnioskodawcy:

Wnioskodawca w uzasadnieniu swojego wniosku wskazuje, że w świetle z art. 2 ust. 1 opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane: 1) grunty; 2) budynki lub ich części; 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zdaniem wnioskodawcy przedmiotowa hala namiotowa magazynowa może teoretycznie stanowić budynek lub budowlę.

Zgodnie z treścią art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. budynek to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Jak zostało to wskazane w opisie zdarzenia przyszłego przedmiotowa hala namiotowa magazynowa nie jest trwale związana z gruntem oraz nie posiada fundamentów. Już choćby tylko z tych powodów przedmiotowej hali namiotowej magazynowej nie można uznać za budynek w rozumieniu u.p.o.l.

Przedmiotowa hala namiotowa magazynowa będzie w rozumieniu przepisów u.p.o.l. związana z prowadzeniem działalności gospodarczej. Tym samym w przedmiotowej sprawie w odniesieniu do hali namiotowej magazynowej spełniona jest część definicji przedmiotu opodatkowania wskazanego w treści przepisu art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. Należy zatem ustalić czy przedmiotowa hala namiotowa magazynowa stanowi budowlę w rozumieniu przepisów u.p.o.l.

Zgodnie z treścią art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. budowla to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

W świetle przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (dalej – pr.b.), do której to ustawy odsyła art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., pod pojęciem obiektu budowlanego należy rozumieć: budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Jednocześnie art. 3 pkt 3 pr.b. przez budowlę należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Z kolei przez tymczasowy obiekt budowlany – w myśl art. 3 ust. 5 pr.b. – należy rozumieć obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony do sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe.

Zdaniem wnioskodawcy scharakteryzowana w opisie zdarzenia przyszłego hala namiotowa magazynowa mieści się w wyżej przywołanej definicji tymczasowego obiektu budowlanego.

Definicja „obektu budowlanego” w Prawie budowlanym została skonstruowana przy użyciu definicji „budynku”, „budowli” i „obektu małej architektury”. Z treści wyżej przywołanego przepisu art.3 pkt 1 pr.b. wynika, że wyliczenie to ma charakter wyczerpujący, stąd każdy obiekt budowlany można zaliczyć do którejś z trzech wymienionych kategorii. W tym sensie odrębną kategorią obiektów budowlanych nie są „tymczasowe obiekty budowlane”. Obiekty te bowiem są odmianą obiektów budowlanych, wyodrębnioną ze względu na specyficzne cechy, wobec czego również w kategoriach „budynków”, „budowli” czy też „obektów małej architektury” mogą mieścić się takie, które spełniają te cechy i są tymczasowymi obiektami budowlanymi. Tymczasowe obiekty budowlane są tylko pewną odmianą w zbiorze wszystkich obiektów budowlanych.

Wnioskodawca podkreśla, iż przedstawiona w opisie zdarzenia przyszłego hala namiotowa magazynowa z całą pewnością nie stanowi obiektu małej architektury w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego.

Wnioskodawca wskazuje, że zgodnie z treścią uchwały NSA z dnia 3 lutego 2014 r. (sygn. akt II FPS 11/13) tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art.3 pkt 5 pr.b. może być budowlą w rozumieniu art. 1a ust.1 pkt 2 u.p.o.l., jeżeli jest budowlą wprost wymienioną w art.3 pkt 3 pr.b. lub innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b pr.b. Spełniający wskazane kryteria tymczasowy obiekt budowlany, o ile jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej, podlega opodatkowaniu na podstawie art. 2 ust.1 pkt 3 u.p.o.l. Hala namiotowa, stanowiąca tymczasowy obiekt budowlany w rozumieniu pr.b., niepołączona trwale z gruntem, nie została *expressis verbis* wymieniona w art. 3 pkt 3 pr.b. Jednocześnie hala namiotowa nie jest traktowana jako budowa w innych przepisach ustawowych uzupełniających czy precyzujących pr.b. W konsekwencji, hala namiotowej magazynowej scharakteryzowanej w opisie zdarzenia przyszłego niniejszego wniosku nie może zostać zaliczona do budowli w rozumieniu art. 3 pkt 3 pr.b., a tym samym do budowli w rozumieniu art. 1a ust.1 pkt 2 u.p.o.l. Podobne stanowisko prezentowane jest w orzecznictwie sądów administracyjnych, np.: wyrok WSA w Poznaniu z 9 września 2013 r.

(sygn. Akt III SA/Po 887/12), czy też w wyroku NSA z dnia 24 sierpnia 2016 r. (sygn. akt II FSK 2027/14).

W związku z powyższym, zdaniem Wnioskodawcy przedmiotowa hala namiotowa magazynowa nie stanowi budynku ani budowli w rozumieniu przepisów u.p.o.l. zatem nie może on stanowić przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego uznaje się za prawidłowe.

W myśl art. 14b § 1 i 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 201 ze zm. - dalej "Ordynacja podatkowa") minister właściwy do spraw finansów publicznych, a w zakresie swojej właściwości wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa, na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art. 14b § 2 i § 3 Ordynacji podatkowej składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Interpretacja indywidualna winna zawierać ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny; można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie (art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej). W razie negatywnej oceny stanowiska wnioskodawcy interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym (art. 14c § 2 Ordynacji podatkowej).

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ wydając interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej. Wobec tego interpretacja może dotyczyć wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, gdyż organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku. Obowiązkiem wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego (zdarzenia przyszłego) ustawodawca obciążył wnioskodawcę, co oznacza, iż to wnioskodawca wskazuje elementy stanu faktycznego, jakie należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji.

Ponadto należy zaznaczyć, że interpretacja dotyczy wyłącznie przepisów prawa podatkowego, organ podatkowy nie jest uprawniony do interpretacji przepisów z innych dziedzin prawa.

Stanowisko przedstawione przez Stronę jest prawidłowe.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają m.in. budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Związaną z prowadzeniem działalności gospodarczej jest każda budowla będąca w posiadaniu przedsiębiorcy.

Zgodnie zaś z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. „budowla” to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Przy definiowaniu pojęcia „budowli” powołany wyżej przepis u.p.o.l. odwołuje się do słowniczka pojęciowego zawartego w art. 3 u.p.b. Przez obiekt budowlany – stosownie do treści pkt 1 art. 3 u.p.b. należy rozumieć:

a) budynek wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi,

- b) budowlę stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami,
- c) obiekt małej architektury.

Przez obiekt budowlany stosownie do art. 3 pkt 1 u.p.b. należy rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Pojęcie budowli zostało dodatkowo zdefiniowane w art. 3 pkt 3 u.p.b. Stosownie do tego przepisu, należy przez to rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Przez tymczasowy obiekt budowlany należy natomiast rozumieć, zgodnie z art. 3 ust. 5 u.p.b. obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe.

Przy określaniu przedmiotu opodatkowania podatnikiem od nieruchomości przepisy ustawy Prawo budowlane mają ograniczone zastosowanie, które w istocie sprowadza się do definicji budynku, budowli i urządzeń budowlanych związanych z obiektem budowlanym w rozumieniu art. 2 ust. 1 u.p.o.l.

W świetle art. 4. ust. 1 pkt 3) u.p.o.l., opodatkowaniu podlegają budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Wyłączone są z opodatkowania podatkiem od nieruchomości budowle lub ich części niezwiązane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy przywołać stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego zawarte w wyroku z dnia 3 lutego 2014 r. (sygn. akt II FPS 11/13), że: „Tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art. 3 ust. 5 ustawy Prawo budowlane może być budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., jeżeli jest budowlą wprost wymienioną w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego lub w innych przepisach tej ustawy oraz w załączniku do niej, stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b Prawa budowlanego. Spełniający wskazane kryteria tymczasowy obiekt budowlany, o ile jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej, podlegać będzie opodatkowaniu na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l.”.

Również takie stanowisko zostało wyrażone przez naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 31 marca 2016 r. (sygn. akt II FSK 1114/15): „Tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art. 3 pkt 5 pr.b. może być budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., jeżeli jest budowlą wprost wymienioną w art. 3 pkt 3 pr.b. lub innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, stanowiącej całość techniczno – użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b pr.b. Spełniający wskazane kryteria tymczasowy obiekt budowlany, o ile jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej, podlega opodatkowaniu na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l.”. Takie samo stanowisko ten sam sąd wyraził w wyroku z dnia 24 sierpnia 2016 r. (sygn. akt II FSK 2027/14): „Z punktu widzenia standardów konstytucyjnych nie sposób zaakceptować sytuację, gdy jako przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości byłby traktowane budowle w rozumieniu art. Pkt 3 pr.b. nienależące do kategorii obiektów, które *expressis verbis* wymieniono w tym przepisie, lecz będące obiektami jedynie do nich podobnymi”.

Zatem nie każdy obiekt budowlany kwalifikowany do budowl w rozumieniu Prawa budowlanego może zostać uznany za budowlę w ujęciu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, a w konsekwencji nie każdy obiekt budowlany zaliczony do budowl w rozumieniu Prawa budowlanego może podlegać podatkiem od nieruchomości. Biorąc powyższe stanowisko pod uwagę, należy stwierdzić, że sporne hale namiotowe nie są wprost wymienione w innych przepisach uzupełniających lub precyzujących Prawo budowlane i z tego względu nie mogą być zaliczone do budowl na gruncie przepisów o podatkach i opłatach lokalnych.

Dodatkowo ze stanu faktycznego przedstawionego przez podatnika jednoznacznie wynika, że hala namiotowa magazynowa to tymczasowy obiekt budowlany, który nie jest trwale połączony z gruntem, a więc posiada cechę zasadniczo odróżniającą ją od budowl wymienionych w art. 3 pkt 3 u.p.b.

W świetle obowiązującego stanu prawnego organ podatkowy uznaje stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego za prawidłowe. Odnosząc się do powołanych wyroków sądów administracyjnych, oraz przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego, hala namiotowa nie jest budowlą, co oznacza, że Wnioskodawca jest wyłączony z opłat z tytułu podatku od nieruchomości za hale namiotowe.

Jednakże organ podatkowy zwraca uwagę, iż w przypadku rozbieżności opisanego stanu faktycznego we wniosku o indywidualną interpretację prawa podatkowego z rzeczywistym stanem faktycznym po wybudowaniu hali namiotowej, organ podatkowy może przeprowadzić kontrolę wybudowanego obiektu budowlanego i dokonać odpowiedniej kwalifikacji tj. zakwalifikować ją jako budowlę.

Reasumując, stanowisko wnioskodawcy należy uznać za prawidłowe.

Z up. PREZYDENTA MIASTA
Iwona Maćkowiak
Z-CIA DYREKTORA WYDZIAŁU

Pouczenie:

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Niniejsza interpretacja, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu - do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - tj. 2016, poz. 718 ze zm.). Skargę do WSA wnosi się (w dwóch egzemplarzach - art. 47 ww. ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy). Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezydenta Miasta Poznania na adres Urząd Miasta Poznania Wydział Finansowy, 60-823 Poznań, ul. Słowackiego 22